

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et Liv gjenoplevet i Erindringen; Tredie Del. Syv Theateraar 1849 -56

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "2. og 3. Del : 1842-56", i Heiberg, Johanne Luise: *2. og 3. Del : 1842-56*, udg. af AAGE FRIIS ; ELISABETH HUDE ; ROBERT NEIIENDAM ; JUST RAHBEK , 1944, s. 310. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr06val-shoot-idm139696433865712/facsimile.pdf> (tilgået 10. maj 2024)

Anvendt udgave: 2. og 3. Del : 1842-56

hvor den unge, bogfærdige Mand første Gang udtaler for sin Moder alle de nye Følelser, der ere strømmede ind paa ham gjennem Fiorellas hele Væsen, har næppe Skuespilkunsten vist fra en Sænde. Publikum maatte rives med, og det skete ogsaa i fuldeste Maal. I denne skjønne Udførelse af hans Tænde vare alle Hoveds Theorier glæmte. Det jublende Judenti os, og Forfatter og Publikum jublende med. Stykket gik otter og otter over Scenen med adelt Bifald.

Da Heiberg havde modtaget dette nye Stykke af Hertz til Opførelse, skrev han til mig, medens jeg endnu var i Marienbad: „Med stor Forundring har jeg modtaget et nyt Stykke af Hertz kaldet „Den Yngste“. Stykket behandler et Sujet, der i Et og Alt ligner et, jeg selv i lang Tid har bearbejdet i mine Tanker for at skrive et Skuespil, som jeg ret havde glædet mig til skulde vinde dit Bifald. Nu maa jo det Hele fulde bort.“

Da dette Sujet er æen og bar Phantasi af Digtene, er det dog lustet forunderligt, at to Digtene — uden ringeste Samtale herom — paa een Gang vndfanger den samme Idee i deres Phantasi. Man fristes jo til at tro, at Sujetterne som saa meget Andet ligge i Luften. Jeg blev helt bedrøvet over, at Heiberg, der i de senere Aar fulde saa lidt Lyst til at skrive for Theatret, nu, da Lysten havde indfundet sig, af dette mærkelige Tilfælde blev søndet i sit Forsæt. Heist interessant vilde det have været, om Hertz's og Heibergs Stykker paa een Gang vare blevene skrevne over det samme Sujet, og da at se den forskjellige Behandling hos de to Digtene.

I November var Fru Nielsen endelig kommen saa vidt, at hun medde sig til Tjeneste; hun ønskede at optræde første Gang i Moderens Rolle i det lille franske Lystspil: „For evig“; det opførtes Lørdagen den 25de November. Man var glad ved atter at se hende. Hun blev frendskalt, noget der ikke mindst glædede mig.

Hvad der gjorde, at de Sammensvorne endnu nogenlunde til Dagligbrug holdt den gode Tone vedlige, endnu nogenlunde indordnede sig under Theatretovene og Theaterdisciplinen, var den for al revolutionair Aand mod Heiberg utilgængelige Minister Ørsted, der mente, at Skuespillene havde en Directeur; og han maatte de holde sig til og — lyde. For Øieblikket søgte de imidlertid Trøst og Haab i den offentlige politiske Gjæring, der var rettet mod Ørsted. Allerede i længere Tid taltes der om et Ministerskifte; man lovede altsaa i Hsabet om, at den nye Cultusminister kunde være mere tilgængelig for Skuespillernes Planer end den gamle. Og virkelig vare Ørstedes Dage som Cultusminister talte; men hvem der skulde træde i hans Sted, vidste endnu ingen, i det Mindste Ingen ved Theatret.

Jeg har fortalt, at Heiberg og jeg i 1812 første Gang gjorde Bekjendtskab med Auditeur, senere Professor Hall og Frue. I de forløbene Aar havde der hersket et Venskabsforhold imellem os, og i disse 32 Aar vare vi jævnligt